

H.C. Andersen – Eventyr 175: De blaae Bjerge. Smaahistorier V (1836) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel pga. konverterings-divergens; læsning 'på tværs' bør dog være muligt.	H.C. Andersen – Eventyr 175: De blå bjerge. Småhistorier V (1836) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel pga. konverterings-divergens; læsning 'på tværs' bør dog være muligt.
Ikke langt fra Bjergene levede en stille, from Menighed; enhver i denne nærde sig af den Grøde deres Flid fik Jorden til at frembringe, af den Melk, de fik af Dyrene, som de passede paa Engen. Naar een spiiste og drak, skete det altid i Tilfredshed og med Tak til Gud. Hver Morgenstund ,isærdeleshed, gik enhver ud i det Frie og med Ansigtet vendt mod Østen, tilbade de den usynlige Gud, som sendte Solen frem fra de smukke blaae Bjerge og lod Vandstrømmene styrte ned, at vande deres Ager og Eng, mens Uveiret tordnede og lynede fuldt af majestætisk Pragt. Nu var der i Menigheden en Mand, som havde Lyst til at see sig lidt nøiere om i Bjergene og udforske Vandstrømme, Vind og Veir. En Dag vandrede han afsted og gjorde som Lysten bød ham. Efter nogen Tid kom han igjen tilbage og sagde til den forsamlede Menighed:” Kjære Venner, hvad I hidtil have troet om de blaae Bjerge og om Gud deroppe, er ikke saa! Vi have været i en stor Vildfarelse. Jeg har seet Alt i Nærheden, og fundet det ganske anderledes, end vi meente det var. Bjergene, som her synes saa smukke blaae, ere ujevne, ufrugtbare Stene, og Vandene, som strømme ud af Hulerne, ere vilde, ødelæggende Fjeldstrømme; Vind og Veir ere naturlige Luftsyn, som ved sig selv opstaae og forgaae; Solen kommer frem, langt borte på hiin Side disse Bjerge, og af en Gud, som man har indbildt os skulde være det, er intetsteds Noget at see i	Ikke langt fra bjergene levede en stille, from menighed; enhver i denne levede af de vækster og den grøde deres flid fik jorden til at frembringe, af den mælk, de fik af dyrene, som de passede på engen. Når en spiste og drak, skete det altid i tilfredshed og med tak til Gud. Især hver morgen gik alle ud i den fri natur og med ansigtet vendt mod Østen, tilbad de den usynlige Gud, som sendte solen frem fra de smukke blå bjerge og lod vandstrømmene styrte ned for at vande deres marker og enge, mens uvejret tordnede og lynede fuldt af majestætisk pragt. Nu var der i menigheden en mand, som havde lyst til at se sig lidt nøjere om i bjergene og udforske vandstrømme, vind og vejr. En dag vandrede han afsted og gjorde som lysten bød ham. Efter nogen tid kom han igen tilbage og sagde til den forsamlede menighed: ”Kære venner, hvad I hidtil har troet om de blå bjerge og om Gud deroppe, er ikke slet ikke så! Vi har levet i en stor vildfarelse. Jeg har set alt i nærheden deroppe, og fundet det ganske anderledes, end vi mente det var. Bjergene, som herfra synes så smukke blå, er i virkeligheden ujevne, ufrugtbare sten, og vandene, som strømmer ud af hulerne, er vilde, ødelæggende fjeldstrømme; vind og vejr er naturlige luftsyn, som ved sig selv opstår og forgår. Solen kommer frem, langt borte på den anden side af disse bjerge, og af en Gud, som man har indbildt os skulde være det, er

de blaae Bjerger.

Menigheden studsede ved denne Tale af en Mand, de havde stor Tiltro til, og nogle sagde, fuld af Uvillie: "Saa have da vore Fædre bedraget os! vi have troet et Eventyr, som noget Sandfærdigt!" og de gik fra den Tid ikke mere ud at bede til Gud, der skabte underværker i de blaae Bjerger, og fra nu af, arbeidede de med Ulyst og levede indbyrdes i Utilfredshed.

Mange af dem gik nu selv ud i Bjergene for at see, hvad der stod til at troe, og de udmattede sig forgiæves ved at stige op og ned, og mange faldt i Afgrunden eller forvildede sig i den mægtige Bjergstrækning, saa at de omkom af Hunger. Dog for een af de Vandrende opgik et klarere Aandens Lys: han saa paa de uhyre Klippeblokke og tænkte: "hvilken Kraft har dog reist disse? De vække i min Sjæl en mægtig Tanke om Storhed!" Han tørstede og søgte ned til Fjeldstrømmen, hvor han saae Vilddyret slukke sin Tørst, og han priiste ham, som lod Vederqvælgelse sprudle frem af den haarde Klippe. Højt oppe fra Bjerget saae han nu hvorledes den, her ødelæggende Bjergstrøm slyngede sig fredeligt nede i Dalen, førte Skibe fra By til By, og bragte Menneskene Nytte. Han iagttog Skyernes uendelige Flugt og Vindenes Forandring, og saae, at de alle vare underkastede deres bestemte Love. Solen steg hver Morgen op østen for den Bjergspids hvor han stod og sank ned vesten for og han bøiede sine Knæ for den Usynlige, som viiste sin Kraft i Alt rundtom, og han indsaae Sandheden i den gamle Tro, at Gud boede i de blaae Bjerger; men man maatte ikke binde sig til de døde Ord i denne Tro, men til Aanden i dem!

Da vandrede han tilbage til sit Hjem, og han forkyndte Menigheden sit Evangelium, og de, som hørte og vilde forstaae, arbeidede igjen med godt Mod, gik daglig, som forhen, ud i det Frie og med Ansigtet mod Østen bade de til den Usynlige, der lod Solen stige, Vandstrømmene styrte og Uvejret lyne og tordne i de blaae Bjerger, og naar de med Tro og Andagt havde bedt, gik de styrkede til deres Dagværk, og deres Hænders Arbeide blev velsignet, og hvert fornuftigt Ønske i Hjertet blev opfyldt.

der intetsteds noget at se i de blå bjerger.

Menigheden studsede ved denne tale af en mand, som de havde stor tiltro til, og nogle sagde, fuld af uvilje: "Så har vore fædre altså bedraget os!

Vi har troet på et eventyr, som var det noget sandfærdigt!" Og de gik fra den tid ikke mere ud for at bede til 'Gud, der skabte underværker i de blå bjerger', og fra nu af arbejdede de med ulyst og levede indbyrdes i utilfredshed.

Mange af dem gik nu selv ud i bjergene for at se, hvad der nu stod til troende, og de udmattede sig forgæves ved at stige op og ned, og mange faldt i afgrunden eller forvildede sig i den mægtige bjergstrækning, så de omkom af sult.

Dog, for een af de vandrende opgik et klarere åndens lys: han så på de uhyre klippeblokke og tænkte: "hvilken kraft har dog rejst disse? De vækker i min sjæl en mægtig tanke om storhed!" Han tørstede og søgte ned til fjeldstrømmen, hvor han så vilddyret slukke sin tørst, og han priste den Gud, som lod lindring sprudle frem af den hårde klippe. Højt oppe fra bjerget så han nu hvordan den bjergstrøm, der heroppe var ødelæggende, dernede i dalen slyngede sig fredeligt, førte skibe fra by til by, og bragte menneskene nytte. Han iagttog skyernes uendelige flugt og vindenes forandring, og så, at de alle var underkastede deres bestemte love. Solen steg hver morgen op østen for den bjergspids hvor han stod og sank om aftenen ned vesten for den, og han bøjede sig ned på sine knæ for den usynlige, som fremviste sin kraft i alt rundtom, og han indså sandheden i den gamle tro, at 'Gud boede i de blå bjerger'; men man måtte ikke binde sig til de døde ord i denne tro, men til ånden i dem!

Da vandrede han tilbage til sit hjem, og han forkyndte menigheden sit evangelium, og de, som hørte og ville forstå, arbejdede igen med godt mod, gik daglig – som førhen – ud i det fri og med ansigtet mod Østen bad de til den usynlige, der lod solen stige, vandstrømmene styrte og uvejret lyne og tordne i de blå bjerger, og når de med tro og andagt havde bedt, gik de styrkede til deres dagsværk, og deres hænders arbejde blev velsignet, og hvert fornuftigt ønske i hjertet blev opfyldt.

Originalteksten, bragt her mhp. sammenligning med ændringerne i 2019-versionen, er nedskrevet fra de trykte versioner i hhv. ”H.C. Andersens Eventyr. Kritisk udgivet efter de originale Eventyrhæfter med Varianter ved Erik Dal og Kommentarer ved Flemming Hovmann efter Forarbejder af Erling Nielsen (bind VI, 1990”, fra den gedigne, såkaldte ”syvbinds-udgave” 1963-1990 ved), og fra dennes senere opdaterede, opstrammede eventyrudgave ”Andersen – H.C. Andersens Samlede Værker” (Udgivet af Det Danske Sprog- og Litteraturselskab under redaktion af Klaus P. Mortensen. Gyldendal/Nordisk Forlag A/S 2003).	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©
---	--

